

Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози.

???? ?????????? ????? ?????????? ??????: ?????? ???????????

?? ? ? ?? ?????? ?????????? ?????? **هَلْ لَإِيَّاسٍ**

مَلَسَ وَهِيَ لَعَنَ. «???????????????? ????? ?????????????????».

???????????? ?????????????? ?? ? ? ?? ??????: «?????????????????

??? ??????????????????» . ?????????? ??????? ??????????

????????????????.

Уқба ибн Омирдан ривоят қилинади:

«Фасаббих бисми Роббикал Азийм» нозил бўлганда, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Буни рукуъларингизда қилинг», дедилар.

«Саббих исма Роббикал Аъла» нозил бўлганда, у зот:

«Буни саждаларингизда қилинг», дедилар».

Абу Довуд ва Аҳмад ривоят қилишган.

عَكَرَ إِذِ «: لَأَقَمَّ لَسَوَّهِيَ لَعَلَّ لَإِيَّاسٍ يَبْنُلَانِ أُنْ: هُنَّ لَلِإِيضَرِّ دُعَسَمَنْ بِنَع
كَلَدُو، هُوَ وَكُرَّمَتٌ دَقْفِ تَارْمِ ثَالِثٍ، مِطْعَمِ لَبَّيْ بَرَّ نَاحِبُ سِ: هُوَ وَكُرَّيْ لَأَقَفِ مَكُ دَحْ أ
مَّتْ دَقْفِ تَارْمِ ثَالِثٍ، لَعَلَّ أَلِ بَبَرَّ نَاحِبُ سِ: هُوَ دُجُّ سِ يَفِ لَأَقَفِ دَجَسِ إِذِو، هَانُ دَأ
دُوَادُ وَبَأُو يَذْمُرْتَلِ أَوَّرِ. «هَانُ دَأ كَلَدُو، هُوَ دُجُّ سِ

Ибн Масъуд розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қачон бирингиз рукуъ қилса-да, сўнгра рукуъсида «Субҳана Роббиял-Азийм», деб уч марта айтса, батаҳқиқ, рукуъси батамом бўлади. Бу энг озидир.

Қачон сажда қилса-да, сўнгра саждасида «Субҳана Роббиял-Аъла», деб уч марта айтса, батаҳқиқ, саждаси батамом бўлади. Бу энг озидир», дедилар».

Термизий ва Абу Довуд ривоят қилишган.

Имом одамларга малол келмаслиги учун учтадан оширмагани маъқул. Якка намозхон ўзи билади.

Фарз намозларнинг рукуъ ва саждаларида тасбеҳдан бошқа нарса айтилмайди.

Ҳажми бор ва устига пешонаси ўрнашадиган ҳар бир нарса устига сажда қилиш жоиз.

Албатта, мазкур нарса жамодот ёки наботот бўлиши мумкин, аммо ҳайвонот бўлмаслиги шарт. Шу билан бирга, сажда қилинган нарсада пешона ўрнашиб турадиган бўлиши лозим.

Шунингдек, издиҳомда намоз ўқиётган шахснинг орқасига ҳам.

«Издиҳом» – тиқилинч деган маънони англатади.

Бу иложи бўлмаганда, зарурат юзасидан берилган рухсат.

Аёл киши пасайиб, қорнини икки сонига теккизади.

Аёл киши барча ҳолатларда йиғинчоқ бўлиши, барча тарафдан сатрнинг тадбирини қилиши яхшидир. Шунинг учун саждада ҳам у эркак каби эмас, балки ўзига хос сажда қилади.

Кейин намозхон такбир айтган ҳолида бошини саждадан кўтаради ва хотиржам ўтиради.

«Аллоҳу акбар!» деб бошини саждадан кўтариб, ўтиради. Бу ўтириш «икки сажда ўртасидаги ўтириш» дейилади. Унда ҳам намозхон бемалол, бўғинлари жойига тушадиган равишда ўтириши лозим. Агар биринчи саждадан қайтганда саждага яқин ҳолатда бўлса, иккинчи саждаси дуруст эмас. Қаъдага яқин бўлса, иккинчи саждаси дуруст бўлади. Икки сажда орасида суннат бўлган дуо йўқ.

Сўнг такбир айтиб, хотиржам сажда қилади.

Бу иккинчи сажда бўлади. Бунисини ҳам шошилмасдан, хотиржам ҳолда адо этилади.

Кейин такбир айтиб, бошини, кейин икки қўлини, кейин икки тиззасини ерга суйнамаган ва ўтирмаган ҳолда кўтаради.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди